

Api, api, tulge api! Kirikulised ruttasid warsti tema järele westi sisse ja nägid seal, mis kōle on öölda. Kuitu ratas oli möldri kuest finnihakanud, teda rataste wahelle tõmmanud ja luud kondid puruks pek-
 nud, aina parem käewars paistis alles wäl-
 ja, kolm sõrme seisiwad ülespoole otsegu wanduja inimese sõrmed, — siis oli westi seisma jäänd. Kui mu isa möldri oli ra-
 taste wahelt wäljatõmmanud ei leitud enam hingge sees olemast.

„Sumala westi käib hiljufesti, aga tema jahwatab peenikeseks!“ ütles üks meie naaber, kui mehed furnukeha pörandale paniwad ja waatas sedda ööldes mu isa otša. Kodu rääkijime isaga sest hirmsast loost, ja mina tuletasin seda sama wanarahwa sõna meele, oga isa noomis mind kängeste sellepärast ja ütles: „Minu päralt on kätematmine, mina tahan kätematsta, ütleb Issand!“

Seda aega oli 7 aastat, et Pastjan wõõ-
 rail mail oli reijimas, siis tuli tema koju. Mina olin senni juba mehele saanud, ja minu isa oli mite kaua pärast seda, kui ta

meie käed oli kokupannud ja meid õnnista-
 nud, siit ilmast rahulikult lahkunud. Past-
 jan ise hakkas nüüd möldri ammeti peale. Ta oli selle pitka ajaga mitu rahwast ja mitu rahwamaad läbikäinud ja ta oma kiiteldes hoopis Murjanimaal olnud, aga head ei olnud ta midagi juure õppind, ei mõistnud temagi argipääwa ja pühapääwa wahet pida-
 da, ja kui meie õnnistegija ütleb, et ükski ei wõi kabt isandat teenida, siis läks se sõna Pastjani kohta üsna tõeks, aina rahafot oli temale Sumalaks.

Ühel öhtul, mina seisin just ukse al, tuleb üks wõõras ratsamees mööda külauulitsat otse meie poole, pea rätifuga finnijentud, nagu kahwatand ja walge nagu sein, wahib ajuti tahapoolle nagu kartes kedagi teda taga-
 ajawa. Ukse kohal peab hobuse finni, tere-
 tab ja ütleb ennast Rootsilase olewa, kes pidand waenlaste pakku minema, ja oma haa-
 watud peaga ja ütlemata wäsimusega ei saa enam paigalt edasi mindud. Palus mind siis Sumala feeli enesele ja oma wäsiind loo-
 male öömaja lubada, homme, ütles, jälle